

## XLI. DE NACHTMERRIE

Grijze wolken, grauw als lood zo zwaar,  
witte randen, donkere slierten,  
een helle felle bliksem trof haar,  
de liefde, verbrand in de lichten.

Vergaan de lange nachten samen,  
lichaam aan lichaam en hart aan hart,  
eng versmolten in elkaars armen,  
een gelle hartstocht grenzend aan smart.

Zwevend boven alle leven,  
mond aan mond, geweld der natuur,  
ziel aan ziel, elkaar gegeven,  
vertrouwen om zorg, vlam en vuur.

Eén kort woord was een aardbeving.  
Een halfgod verging tot rookpluim,  
een schim, een rilling, een trilling,  
nietig; het voorbije werd puin.

Verleden en droefheid bleven,  
zorg om het verdere leven,  
herinnering aan engste angst,  
't geheim van wit en zwart in 't hart.

Juni 2000.